Орел впинався кігтями в рамено,
клював печінку... Але не про те я.
А як тоді жилось тобі, Климено,
нещасна, вірна жінко Прометея?

Ой, можна жити в пущі і в пустелі
і можна харчуватися корою.
Але коли підходила до скелі
і бачила... як він... спливає кров'ю!

І як та кров по каменю рудому
стікає вниз і капає, червона...
Ковтала сльози і брела додому
чучикати свого Девкаліона.
Тужити, ждати, жити, як в пустелі.
Чекать, що хтось у спину засміється:
— Це та, що в неї чоловік на скелі!
Він, кажуть, злодій. Щось украв, здається.